



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 12/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Ľubora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BENIX, s. r. o.**, Michalská 19, Bratislava, IČO 34 124 527, zastúpenej **DEDÁK & Partners, s. r. o.**, Suché mýto 1, Bratislava, IČO 50 735 764, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Štefan Dedák, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3 Up 1054/2022 z 26. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka požaduje zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne požaduje priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, ako aj príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľke bol 2. augusta 2022 doručený platobný rozkaz č. k. 3 Up 1054/2022 z 2. augusta 2022 v právnej veci o zaplatenie sumy 13 673,87 eur s príslušenstvom. Sťažovateľka podala proti citovanému platobnému rozkazu okresného súdu 17. augusta 2022 vecne odôvodnený odpor prostredníctvom portálu <<https://www.slovensko.sk>>. Sťažovateľka priložila spísaný odpor vo formáte PDF, ktorý bol riadne autorizovaný podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov.

3. Okresný súd uznesením č. k. 3 Up 1054/2022 z 25. augusta 2022 odpor proti platobnému rozkazu odmietol z dôvodu, že bol síce podaný elektronickými prostriedkami, avšak nie prostredníctvom na to určeného elektronického formulára.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu z 25. augusta 2022 sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

5. V sťažnosti sťažovateľka argumentovala obmedzením prístupu k súdu z dôvodu formalistickej aplikácie § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“). Zastávala názor, že z obsahu priloženého odporu, aj keď nepodaného na predpísanom formulári, vyplývajú všetky podstatné zákonné náležitosti odporu. Z dôvodu existencie technickej chyby na portáli <<https://obca.justice.sk/ezaloby>> sťažovateľka nevedela priložiť formulár, ktorý je formálnou požiadavkou na podanie odporu, pričom následne tento formálny nedostatok odstránila, keď urobila podanie prostredníctvom portálu e-žaloby v sekcii upomínacie konanie, kde uviedla, že ide o doplnenie odporu zo 17. augusta 2022. Podľa sťažovateľky je odpor podaním vo veci samej, preto bolo na mieste aplikovať § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a vyzvať ju na doplnenie odporu z dôvodu neúplnosti, t. j. chýbajúceho formulára. Poukázala rovnako na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 380/2020 z 30. marca 2021, v ktorom došlo k vysloveniu porušenia práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v obdobnej veci, v ktorej bol odpor odmietnutý z formálnych dôvodov.

6. V napadnutom uznesení okresný súd zdôraznil, že odpor podaný elektronicky musí podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní spĺňať náležitosti, a to musí byť podaný formou na to určeného elektronického formulára a musí byť autorizovaný oprávnenou osobou. Ďalej akcentoval, že žalovaný má na výber, akú formu komunikácie si zvolí, či podanie odporu listinnou formou alebo elektronicky, pričom pri podaní odporu elektronickou formou musí byť dodržaná zákonom stanovená forma. Poukázal na závery obsiahnuté v rozhodnutiach vydaných ústavným súdom vo veciach sp. zn. IV. ÚS 118/2020, I. ÚS 37/2021, I. ÚS 141/2021, IV. ÚS 192/2021, IV. ÚS 381/2021, III. ÚS 608/2021, I. ÚS 463/2021, II. ÚS 558/2021, IV. ÚS 641/2021, v zmysle ktorých ak žalovaný podal odpor elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára zverejneného na webovom sídle ministerstva, a teda nedodržel zákonom stanovený postup pri uplatňovaní oprávneného prostriedku, potom sa sám vystavil zákonom predvídanému následku v podobe jeho odmietnutia. Zvýraznil pritom skutočnosť, že sťažovateľka bola riadne poučená o tom, že proti platobnému rozkazu môže podať odpor aj elektronickými prostriedkami, no na predpísanom elektronickom formulári s autorizáciou, ako aj o tom, že odpor podaný inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní bude odmietnutý.

7. Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu vydanému vo veci sp. zn. III. ÚS 380/2020, na ktorý sťažovateľka poukazovala a ktorý sa dotýkal inej skutkovo a právne obdobnej veci, okresný súd zdôraznil, že citované rozhodnutie ústavného súdu je ojedinelým vybočením z inak ustálenej judikatúry ústavného súdu. Na podporu svojho záveru poukázal na rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach sp. zn. I. ÚS 141/2021 a IV. ÚS 381/2021, ako aj na rozhodnutie vydané ústavným súdom vo veci sp. zn. III. ÚS 326/2022, v ktorom bolo rozhodnutie vydané vo veci sp. zn. III. ÚS 380/2020 označené za vybočujúce zo stabilizovanej línie rozhodovania.

8. K argumentácii založenej na technických problémoch portálu e-žaloby, kde sa nachádza formulár na podanie odporu, okresný súd akcentoval, že sťažovateľka na preukázanie svojich tvrdení neuviedla žiadny dôkaz. Okresný súd zároveň uviedol, že sťažovateľkou uvádzané dôvody, ak by boli súdu preukázané, mohli byť akceptované pre odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu podľa § 122 CSP, avšak sťažovateľka takúto žiadosť nepodala.

9. Možnosť aplikácie § 129 CSP a odstránenie vady podania jeho doplnením, t. j. dodatočným podaním odporu na predpísanom formulári, okresný súd odmietol. Pritom uviedol, že v zmysle zásady *lex specialis derogat lex generalis* sa pri aplikácii dvoch procesných noriem uplatní najprv norma osobitná (zákon o upomínacom konaní) a pokiaľ takej normy niet, potom prichádza do úvahy aplikácia noriem obsiahnutých v Civilnom sporovom poriadku. Vylučuje sa použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v prípade, že zákon o upomínacom konaní upravuje určitú procesnú situáciu inak. K uvedeným ustanoveniam patria aj § 11 a § 12 zákona o upomínacom konaní osobitne upravujúce náležitosti odporu a postup pri ich nedodržaní. Podanie sťažovateľky z 25. augusta 2022 tak nepovažoval okresný súd za doplnenie podania zo 17. augusta 2022, a preto rozhodoval len o podaní sťažovateľky, ktoré bolo vykonané v zákonom stanovenej lehote. Poukázal v tomto smere na veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 479/2020 a sp. zn. IV. ÚS 564/2020, ktoré vychádzajú z obdobných záverov.

10. Obdobne akcentoval vo vzťahu k povinnosti podať odpor elektronicky na predpísanom formulári a autorizovať ho aj rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach sp. zn. IV. ÚS 118/2020, II. ÚS 177/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 37/2021, I. ÚS 141/2021, IV. ÚS 192/2021, IV. ÚS 381/2021, III. ÚS 608/2021, I. ÚS 463/2021, II. ÚS 558/2021, IV. ÚS 641/2021, I. ÚS 10/2022, I. ÚS 133/2022 a III. ÚS 326/2022, v ktorých boli prezentované obdobné právne závery k aplikácii § 11 v spojení s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojich práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom výkladom príslušných ustanovení zákona o upomínacom konaní zo strany okresného súdu, ktorý nie je racionálne akceptovateľný, pričom došlo k popretiu účelu, podstaty a zmyslu zákona. Opätovne predostiera vecnú argumentáciu uvedenú v bode 5 tohto uznesenia, ktorú vzniesla už v konaní o sťažnosti.

12. Podľa sťažovateľky mal okresný súd aplikovať § 129 ods. 1 CSP a vyzvať ju na doplnenie odporu z dôvodu jeho neúplnosti spočívajúcej v chýbajúcom formulári a poskytnúť jej dodatočnú lehotu na doplnenie odporu. Nepriloženie formulára je teda podľa sťažovateľky odstrániteľnou vadou, ktorá robí podanie neúplným, nie však nepreskúmateľným.

13. Sťažovateľka poukazuje na závery ústavného súdu vznesené vo veci sp. zn. II. ÚS 350/2021, ktorý podľa jej názoru riešil obdobnú vec. Citovaným rozhodnutím sa riešila otázka odmietnutia odporu ako podaného neoprávnenou osobou z dôvodu, že odpor bol podpísaný len jedným konateľom, a nie dvomi tak, ako to vyplývalo zo zápisu v obchodnom registri. Podľa názoru ústavného súdu bolo ústavne akceptovateľné v tomto prípade vyzvať sťažovateľa na doplnenie odporu aplikáciou § 129 ods. 1 CSP.

14. Opätovne poukazuje na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 380/2020 z 30. marca 2021, ktoré treba aplikovať aj vo veci sťažovateľky.

15. Za arbitrárne považuje výslovné vylúčenie použitia § 128 a § 129 CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a totožného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

18. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

19. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) je tiež zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

21. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. posudzoval jeho ústavnú udržateľnosť. Sťažovateľka napáda prílišný formalizmus pri posudzovaní podania odporu, ako aj arbitrárnosť pri použití a aplikácii príslušných ustanovení zákona o upomínacom konaní v súvislosti s možným odstránením väd podania. Ústavný súd konštatuje nedôvodnosť argumentácie sťažovateľky, pričom v konkrétnostiach k tomuto uvádza nasledujúce skutočnosti.

22. Ustanovenia zákona o upomínacom konaní poskytujú alternatívny spôsob riešenia sporov o peňažné plnenie a upravujú výlučne elektronické konanie, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu. Možno preto konštatovať, že ide o elektronickú alternatívu k už existujúcemu režimu platobného rozkazu, ktorý je upravený v Civilnom sporovom poriadku. Zákon predpokladá posielanie návrhov vo forme štandardizovaných elektronických formulárov zverejnených na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Štandardizované formuláre sprevádzajú celé konanie, a to aj pre prípad podania odporu, ak je tento podaný elektronickými prostriedkami. Vzhľadom na to, že ide o alternatívny spôsob riešenia konkrétneho druhu sporov, ktorého účelom bolo najmä urýchlenie vyriešenia určitej sporovej agendy, zákonodarca vyžaduje pre tento typ súdneho konania formálnu prítomnosť v podobe formulárového konania.

23. Podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu.

24. Podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2. Podľa § 12 ods. 2 zákona o upomínacom konaní o následkoch podľa odseku 1 musí byť žalovaný v platobnom rozkaze poučený.

25. Z citovaných ustanovení zákona o upomínacom konaní vyplýva, že žalovaný vzhľadom na svoje procesné postavenie je v určitej akceptovateľnej „výhode“, pretože na rozdiel od žalobcu má možnosť podať odpor proti platobnému rozkazu aj v písomnej forme osobne do podateľne okresného súdu alebo prostredníctvom poštového podniku. Ak sa však rozhodne pre elektronickú formu komunikácie, musí rešpektovať podmienky tejto formy komunikácie formulárového konania uvedené v § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní.

26. V tejto veci sťažovateľka zanedbala svoju zákonnú povinnosť (čo napokon ani v ústavnej sťažnosti nepoprela) a odpor podala síce elektronicky, ale nie prostredníctvom na to určeného formulára. Sťažovateľka sa tak sama vystavila zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní, keďže už uvedená podmienka vyplýva explicitne z § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní, a to napriek tomu, že v platobnom rozkaze bola náležite poučená (okrem iného) aj o spôsobe podania odporu proti nemu a taktiež o následkoch spojených s nepodaním odporu zákonom predpísaným spôsobom.

27. Okresný súd konal v rámci znenia citovaných ustanovení a vykladal ich doslovne. Iný výklad by bol výkladom *contra legem*, čo z hľadiska ústavnoprávneho nie je žiaduce. Na tomto mieste ústavný súd vyslovuje ústavnú udržateľnosť právneho záveru okresného súdu, podľa ktorého § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní sú ustanoveniami *lex specialis*

vylučujúcimi, čo sa týka požiadavky podania odporu elektronickými prostriedkami prostredníctvom na to určeného formulára, použitie a aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku o odstraňovaní väd konania.

28. Sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu z 27. októbra 2022 vydaný vo veci sp. zn. II. ÚS 350/2021, v ktorom ústavný súd vyslovil ústavnú neakceptovateľnosť formalistického prístupu pri posudzovaní obsahových náležitostí odporu podaného proti platobnému rozkazu, a to v súvislosti s chýbajúcim podpisom osoby oprávnenej konať za toho, kto odpor podáva, t. j. spôsobom, ktorý je odlišný od zápisu spôsobu konania v obchodnom registri. Podľa názoru ústavného súdu celkom nedôvodne. V sťažovateľkou poukazovanom prípade bola zásadnou otázkou obsahových náležitostí odporu, a nie otázka formy jeho podania. Nešlo teda o otázku, ktorá by bola osobitne riešená mimo rámca Civilného sporového poriadku, a preto bola aplikácia § 129 ods. 1 CSP o odstraňovaní väd podania (obsahových náležitostí) na mieste. V tu prejednávanvej veci je ale zásadnou otázkou forma podania odporu, t. j. otázka, ktorá je osobitne upravená v zákone o upomínacom konaní, čo vylučuje použitie a aplikáciu § 129 ods. 1 CSP. Odkaz sťažovateľky na závery obsiahnuté v citovanom náleze ústavného súdu je preto zjavne nedôvodný, pričom nespochybňuje ani závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu.

29. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že sťažovateľka zároveň mala objektívnu možnosť riadne uplatniť svoje procesné práva, t. j. podať odpor, a bolo na jej zvážení, akou formou tak učiní. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa nadmerne formalistického prístupu okresného súdu pri posúdení splnenia podmienok na podanie odporu vyžadovaných zákonom o upomínacom konaní. Nedodržaním prísne stanovených a vyžadovaných formálnych podmienok na podanie odporu sa preto sťažovateľka sama vystavila zákonnému predvídanému následku v podobe odmietnutia odporu podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Následok potvrdenia odmietnutia odporu proti platobnému rozkazu okresného súdu (zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom) v podobe straty možnosti sťažovateľky brániť sa proti nárokom uplatneným žalobcom preto nemá povahu ústavne neudržateľného následku, ktorým by sťažovateľke bola spôsobená ujma. Zároveň nie je možné súhlasiť so sťažovateľkou, že v jej veci došlo k porušeniu jej práva na prístup k súdu. Sťažovateľka totiž mala na výber, akú formu podania si zvolí, jedinou požiadavkou bolo, aby táto forma vyplývala z ustanovení zákona o upomínacom konaní.

30. Okrem už uvedeného za ústavne udržateľné považuje ústavný súd aj odôvodnenie okresného súdu k argumentácii sťažovateľky o technických problémoch portálu, ktorú okresný súd neakceptoval z dôvodu neuvedenia dôkazu, ktorý by tvrdenie sťažovateľky preukázal. Okrem uvedeného tak, ako správne poznamenal okresný súd, ak by tvrdenia sťažovateľky boli preukázané, mohli by byť dôvodom na akceptovanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, ktorú však sťažovateľka vôbec nepodala.

31. Ústavný súd preto nezistil, že by právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu vykazovali znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlili od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne popreli jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Ústavný súd, opätovne zdôrazňujúc súladnosť postupu podľa už uvedených ustanovení zákona o upomínacom konaní, poukazuje na svoj už stabilný právny názor vyjadrený napr. v rozhodnutiach sp. zn.

I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, podľa ktorého uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno hodnotiť ako porušenie základných ľudských práv, teda ani považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Napokon ústavný súd poznamenáva, že už uvedenú problematiku používania elektronických formulárov v upomínacom konaní opakovane riešil, pričom dospel k obdobným právnym záverom ako v tomto prípade. Ide o uznesenia ústavného súdu, ktorými boli ústavné sťažnosti odmietnuté z totožných dôvodov (napr. sp. zn. IV. ÚS 118/2020, II. ÚS 177/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 37/2021 a IV. ÚS 381/2021). V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala aj na konanie ústavného súdu vedené pod sp. zn. III. ÚS 380/2020, v ktorom ústavný súd zaujal opačný právny názor (nálezom z 30. marca 2021). Ústavný súd ale v zhode s okresným súdom dodáva, že daný nález ústavného súdu je dosiaľ jediným rozhodnutím, ktoré vybočuje z doterajšej línie konštantného rozhodovania ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 641/2021).

33. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

34. Vzhľadom na už uvádzané predbežné závery k jednotlivým námietkam sťažovateľky ústavný súd ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže medzi namietaným porušením práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces a napadnutým uznesením okresného súdu nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by odôvodňovala prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu